

Lékař

Do dneška můj děda nemůže zapomenout okamžik, když měl přivítat ve svých šesti letech příchod svého otce z koncentračního tábora. Vyhublého, prožloutlého, místo černých vlasů holá lebka, plandající šaty na těle, které si muselo přechodně zvyknout na hadrovité vězeňské oblečení. To vše bylo patřičně doloženo po čtyřech letech, když ho tatínek provedl terezínskou Malou pevností, kde jako rukojmí několik měsíců přebýval a prožíval zde s mnoha stovkami dalších velké lidské ponížení.

Po 2. světové válce uvěřil v nový společenský komunistický systém, což se projevilo i na jeho dětském postoji. Po roce 1948 přešel ze zrušených dětských a mládežnických organizací Skaut, Junák, Sokol, Klub mladého hlasatele a časopisu Vpřed do Pionýra a Svazu mládeže. Přes ideologický nátlak na rodiče, aby šel do hornictví nebo hutnictví, začal studovat gymnázium, maturoval na nově vytvořené jedenáctileté střední škole. Udělal přijímací zkoušky na Vojenskou lékařskou akademii, během studia vstoupil do KSČ a po promoci začal pracovat jako vojenský lékař. V té době už ale ztratil veškeré iluze o komunistické ideologii, byl ořesen praktikami KSČ hlavně 50.let. V 60. letech se aktivně zapojil do reformního hnutí. Když naši republiku obsadili jako okupanti naši váleční osvoboditelé, odmítl odvolat svůj nesouhlas s tímto svévolným aktem. Byl vyloučen z KSČ a propuštěn z armády, začal pracovat jako řadový lékař v pohraničí. Přesto, že měl vysokou odbornost, bylo mu zapovězeno pracovat jako primář specializovaného oddělení. To už naštěstí nešlo o životy, ale jen o možnost plného životního uplatnění, dopad na možnosti studia dětí, zákaz poznávání cizích krajin. Teprve po roce 1989 byl rehabilitován, přijat zpět do armády a začal pracovat jako primář koronární jednotky Ústřední vojenské nemocnice. V důchodovém věku ještě pracoval jako soukromý kardiolog až do svého onemocnění v 70. letech. Dodnes pracuje jako lékař v Léčebně dlouhodobě nemocných. Možnosti měl jistě omezené, ale své povinnosti vůči svým pacientům nezůstal nic dlužen.

Za svůj život prošel obdobím iluzí, nadějí, zklamání, perzekuce a opětovných nadějí. Jeho postoj k nespravedlnostem se, bohužel, odrazil na možnostech studia jeho dvou dětí, které se ale prosadily díky své houževnatosti a pílí.

Na závěr několik jeho hodnotících slov:

„Dnes mladí lidé těžko mohou pochopit, jakým obdobím naše generace prošla. Sám jsem sice nebyl fyzicky likvidován, ale jen profesně a životně omezován. Považuji za nutné naše zkušenosti předávat. Na vše je třeba se dívat s očima otevřenýma a vše hodnotit zdravým rozumem. Je hlavně na mladých, aby nedovolili promarnit dnešní možnosti. Aby ctily čestnost, přímou, pravdivost, nebojácnost a laskavost vůči svým bližním. Budoucnost je vždy v našich rukách a z minulosti je třeba se stále učit.“